В імлі чи в заметілі гарній,
Під осяйним вікном пекарні
П'ять малюків

Сидять навколішках,— о лихо! —
Слідкуючи, як пекар тихо
За хліб засів.

Очей не зводять із правиці,
Яка садовить паляниці
В ясну діру.

Їм чути, як і тісто сходить,
Як пекар пісеньку виводить
Нудну й стару.

Гарячим душником зігріті,
Немов грудьми, не зрушать діти
Ані на крок,

Коли до свята ще зарання
Розпочинається виймання
Пухких булок,

Коли з бантини в сажі чорній
Співають цвіркуни моторні,
Пахтять книші.

Повіяло життям із поду —
Так гарно не було ще зроду
В них на душі.

Ісусам, памороззю вкритим,
Тепер не треба нудить світом:
Їм добре тут.

Носи приплюснувши рожеві,
Вони крізь грати металеві
Про щось гудуть.

Дурні, до світла б'ють поклони:
Їм, як на небі, із заслони
Вогні горять.

Так моляться, аж тріснуть штані,
І сорочки на вітрі рвані
Аж тріпотять.